

MINUNATA EXPERIENȚĂ DE LA UN TEATRU DE PĂPUȘI!

Eram în primul an de misiune (2008), când am venit în România și ne pregăteam pentru Festivalul Speranței ca să facem cât mai multă reclamă în acea zonă. Dumnezeu ne-a pus pe inimă să facem 2 lucruri diferite pentru zona aceea: seri de filme (pentru adulți) și teatru de păpuși (ptr. copii), în aer liber, în parcul Pădurice de lângă biserica Maranata.

Ne-am hotărât să facem 3 sâmbete la rând reclamă în acel parc: dimineața pentru copilașii din zonă (le făceam teatru de păpuși, îi învățam, versete biblice + cântări, apoi ne jucam cu ei) și seară, pentru adulții din parc puneam scaune în mijlocul parcului, cântam câteva cântări și-apoi proiectam câte-un film evanghelistic.

Eram așa de fericiți că putem sluji Domnului prin această modalitate și făceam totul cu atâta pasiune! De câte ori ajungeam acasă, mă rugam Domnului ca să atingă inimi și să nu fie nimic în zadar. Domnul lucre într-un mod puternic și la copii și la adulți. În ultima sâmbătă, înainte de Festival, am avut la teatru de păpuși acest verset de memorat: **“Căci despărțiți de mine, nu puteți face nimic” Ioan**. Eu mă străduiam să-l învăț pe copii și le tot repetam ca să-l memoreze copilașii aceștia, erau însoțiți în parc de părinții sau bunicii lor.

Când am ajuns în acea sâmbătă acasă, mă rugam Domnului ca să fii intrat aceste versete în inima celor ce îi însoțeau pe acești micuți. Seara, am proiectat ultimul film înainte de Festival și înainte de a începe să cântăm acolo, m-am dus printre rânduri să salut spectatorii din seara aceea. Am fost surprinsă, deoarece am întâlnit o Doamnă tânără cu o fetiță care au participat și la teatru de păpuși. M-am bucurat să o revăd, am discutat puțin cu ea, i-am cerut numărul de telefon, numele ei și al fetiței (ca să mă pot ruga pentru ele), apoi le-am oferit o invitație la biserica Maranata din acel parc.

Ea mi-a răspuns că se simte bine în preajma noastră, îmi mulțumește de invitație, dar nu-mi promite când v-a veni la biserică. Am plecat cu acel număr de telefon și am început să mă rog pentru ea. Următoarea săptămână a fost Festivalul Speranței, unde s-au predate multe suflete și au ieșit în față pe stadion.

Acele persoane au completat niște chestionare și bisericile din zona lor aveau datoria să le contacteze. Așa s-a făcut că bis. Maranata a avut o listă mare cu multe persoane care trebuia cineva să se ocupe de ele.

Pastorul Remus Runcan , al bis. Maranata, a hotărât să ne dea nouă (mie și lui Doru) acea listă ca să putem suna oamenii la telefon și să ne întâlnim cu ei pentru un studiu biblic. Când am primit acea listă, m-am rugat Domnului și i-am spus: **“Doamne, te rog să ne arăți și să-mi confirm de ce mi-ai oferit această sarcină...”** În primul rând, i-am notat pe toți pe o listă pentru mine personal și vedeam că sunt foarte mulți. Vroiam să mă rog pentru fiecare din ei.

Am început să telefonăm pe fiecare în parte și eu și Doru, mai multe zile la rând. Într-o zi, soțul meu sunând pe cineva la telefon, mă anunță că are o mare surpriză pentru mine și să vin cât pot de repede... Era acea Doamnă din parc, care fusese la Film și Teatru de Păpuși. Am început să discut cu ea și să aud că acel verset de la teatru de păpuși (“Căci despărțiți de mine, nu puteți face nimic.”) din Evanghelia după Ioan a urmărit-o mereu la lucru și acasă. Eu mă străduiam să-l învăț pe copilași, iar ea l-a auzit și a marcat-o.

Mi-a mai spus că a fost la Festivalul Speranței și i-a plăcut foarte mult, că s-a predate Domnului și vrea să vină de acum la biserică. A început să citească Evanghelia după Ioan după Festival și a dat din nou peste acel verset care a marcat-o. Și-a dat seama că fără Dumnezeu, ea nu v-a putea face nimic!!!

Așa a început relația mea să crească cu această Doamnă, Alina, care am descoperit-o apoi că este de vârsta mea și să văd că se împrietenește fetița ei Rebeca, cu fetițele mele. A frecventat apoi mult biserica și peste săptămână, mă întâlneam cu ea la studierea Bibliei, o încurajăm și ne rugam împreună. După o perioadă de vreme, ea s-a hotărât să facă un curs de caticheză la biserică, dar nu era hotărâtă să facă un legământ în apa botezului. A mai mers și la bis. Ortodoxă din zona ei și era uneori descurajată să nu facă acest pas , că nu e bine să-și schimbe religia.

Mă rugam pentru ea mult și o încurajam să facă acest pas, deoarece e foarte important legământul cu Dumnezeu. Ea a ezitat o perioadă, și tot se ruga

ca Domnul să-l descopere ce trebuie să facă. Odată, mergând la biserică, ea vine bucuroasă la mine și mă întreabă dacă pot să o ajut cu o rochie de botez, că s-a hotărât să facă acest legământ cu Domnul. Ce mare bucurie am avut în sufletul meu, să știu că nu a renunțat în ciuda tuturor barierelor pe care le-a avut... m-am bucurat să află apoi că Dumnezeu i-a descoperit foarte clar că trebuie să facă pasul și în apă și era atât de fericită!

E minunat să-L vedem pe Dumnezeu cum schimbă viețile unor oameni din preajma noastră și vedem cum El oferă un alt destin celor ce își deschid toată inima! Ea de atunci nu a mai fost singură... deși era divorțată de bărbatul ei, mutată recent în Timișoara, nu prea avea prieteni și avusese un trecut foarte dureros, Domnul a hotărât ca la vremea potrivită de El să-l salveze viața și să-l aducă multă fericire... fericirea pe care numai El o poate da!!!

Ronela Herdean